

въ дълбочината на гроба, за да подигне тежестта която го натиска, животътъ който безсъзнателно са стреми за да излезе, защото нетърпи тъмотата.

— И тъмотата го надвы, отче мой, Ввредъ той гине отъ отчаяніе. Ввредъ същата тъжна навъсеностъ, същото гробно мълчєне! Въ Севиля и въ Мадритъ не са чува друго освєнь задушителны стєнанія. Такъвзи ли е животътъ на единъ голѣмъ народъ?

— Естеване, рече апостолътъ, когато посредъ зима гледашъ едно дърво голо и сухо, помысляшъ ли че подъ коравата му и черна кора, която непоказва никакъвъ знакъ отъ растителностъ, тече сокъ жизнененъ и топълъ, който при първытъ лучи на слънцето ще покрєе клонытъ си съ гъсти листове? Същото са случавя и въ Испанія. Почакай да свѣтне върху нея слънцето на науката и на свободата, и ще видишъ какво изобиліе отъ сокъ и животъ са крыє подъ знаковетъ на смъртъта, и колко пламеннытъ сърца, притѣсняваны сега отъ ужаса и отъ невѣжєството ще скокнѣтъ при първата свѣтлина на новата епоха на свѣршенното възраждане?

— Дано Богъ вы чує! рече Естеванъ съ вѣсторгъ.

Стигнахъ до Толедскыгъ врата, изменихъ едноименната улица и са спрѣхъ на мєгдани Чебада. Тамъ Естеванъ са почуди на множєството народъ който пълняше околнытъ улицы, но между който не са чувашє никакъвъ шумъ, освѣнъ единъ глухъ екъ отъ ужасъ и скърбъ.

— Що значи туй множєство? попыта Естеванъ.

— Може бы да извършватъ нѣкое смъртно наказаніє, рече апостолътъ.

Дѣйствиелно когато влѣзвахъ въ мєгдани странно и ужасно зрѣлище са представи на очытъ имъ. Единъ чєловѣкъ покаченъ на безухо магарє и облѣченъ въ бѣла риза